

Jeffrey
Archer

**EEN
OOGJE
DICHT**

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *Turn a Blind Eye*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1208 7
ISBN 978 94 027 6806 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk maart 2023

Originale uitgave verschenen bij Macmillan, een imprint van Pan Macmillan, Londen.

The right of Jeffrey Archer to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Tijdens de zeeslag bij Kopenhagen in 1801 gaf de commandant van het vlaggenschip het signaal aan Lord Nelson dat hij de aanval op de Deense vloot diende te staken en zich terug moest trekken.

Nelson hield een telescoop voor zijn ene blinde oog en zei:
'Ik zie het signaal niet.' Na het bevel te hebben genegeerd zette Nelson de aanval voort en won hij de slag.

De Engelse uitdrukking '*to turn a blind eye*' (in het Nederlands: een oogje dichtknijpen) refereert aan dit incident.

1

19 mei 1987

Hoofdagent Warwick knipperde het eerst met zijn ogen.

‘Geef me één goede reden waarom ik geen ontslag zou nemen,’ sprak hij uitdagend.

‘Ik kan er wel vier bedenken,’ reageerde commissaris Hawksby tot zijn verrassing.

Zelf kon William wel op één, twee, misschien wel drie redenen komen, maar niet vier, dus hij wist dat de Hawk hem had klemgezet. Maar hij bleef erop vertrouwen dat hij zich kon bevrijden. Hij haalde zijn ontslagbrief uit een binnenzak en legde hem voor zich op tafel. Een provocerend gebaar, hoewel hij hem niet wilde overhandigen zolang de commissaris zijn vier redenen nog niet had onthuld. Wat William niet wist, was dat zijn vader eerder die morgen de Hawk had gebeld om hem te waarschuwen dat zijn zoon van plan was zijn ontslag in te dienen, wat de commissaris tijd had gegeven om zich op dit gesprek voor te bereiden.

Na de wijze woorden van Sir Julian te hebben aangehoord, wist de commissaris waarom de jonge rechercheur overwoog om ontslag te nemen. Het was niet als een verrassing gekomen, en hij wilde vooruitlopen op Williams voorbereide praatje.

‘Miles Faulkner, Assem Rashidi en inspecteur Lamont,’ zei de Hawk, waarmee hij zijn eerste service sloeg, maar geen ace scoorde.

William reageerde niet.

‘Zoals je weet is Miles Faulkner nog steeds op de vlucht en lijkt hij, on-

danks een aan alle havens verzonden waarschuwing, van de aardbodem te zijn verdwenen. Ik wil dat jij hem uit het gat graaft waar hij zich in verscholen heeft en hem weer achter de tralies zet, waar hij hoort.'

'Daartoe is hoofdagent Adaja heel goed in staat,' zei William, de bal terug over het net vollerend.

'Maar als jullie twee als team samenwerken, net als tijdens operatie Paard van Troje, zal de kans aanzienlijk kleiner worden.'

'Als Assem Rashidi uw tweede reden is,' zei William in een poging het initiatief weer naar zich toe te trekken, 'kan ik u verzekeren dat inspecteur Lamont meer dan genoeg bewijzen heeft verzameld om ervoor te zorgen dat hij de komende jaren voorlopig geen daglicht meer zal zien, en u hebt mij beslist niet nodig om zijn handje vast te houden.'

'Dat zou het geval geweest kunnen zijn als Lamont vanmorgen niet zijn ontslag had ingediend,' pareerde de commissaris.

William werd een tweede keer verrast en kreeg geen moment de kans om de gevolgen van deze openbaring te overdenken, want de Hawk vervolgde. 'Hij moest zijn volledige pensioenrechten opofferen, dus als hij bij Rashidi's proces dient te getuigen, zal hij misschien niet erg meewerken.'

'Hij zal meer dan gecompenseerd zijn door het geld dat hij aantrof in die lege tas in Rashidi's drugslab,' zei William, die niet zijn best deed om zijn sarcasme te verbergen.

'Niet meer dus. Dankzij jouw interventie is het geld tot de laatste penny terug. En één ding is zeker: ik zit niet te wachten op twee ontslagen op dezelfde dag.'

'Vijftien-nul,' gaf William zich fluisterend gewonnen.

'Jij bent ook de voor de hand liggende keuze om Lamonts plaats in te nemen als hoofdgetuige bij Rashidi's proces.'

Dertig-nul.

William was nog steeds in de war over wat de Hawk nog meer achter de hand had. Hij besloot te zwijgen totdat de commissaris zijn derde service had geslagen.

'Eerder vanmorgen sprak ik de hoofdcommissaris,' ging Hawksby door na een korte onderbreking, 'en hij heeft me gevraagd om een nieu-

we eenheid op te zetten die verantwoordelijk zal zijn voor onderzoek naar corruptie bij de politie.'

'De Met heeft al een eenheid corruptiebestrijding,' zei William.

'Deze zal proactiever zijn en jij zou undercover werken. De baas heeft me de vrije hand gegeven om mijn eigen team te kiezen, met als enige doel alle rotte appels uit de mand te verwijderen, om zijn precieze woorden te gebruiken. Hij wil dat jij optreedt als mijn monitor die belast wordt met de dagelijkse onderzoeken en rechtstreeks aan mij rapporteert.'

'De hoofdcommissaris heeft geen flauw idee wie ik ben,' sloeg William de bal vanaf de baseline terug.

'Ik vertelde hem dat jij de man achter het succes van operatie Paard van Troje was.'

Veertig-nul.

'Eerlijk gezegd is het een waardeloze opdracht,' ging de Hawk verder. 'Veel van je tijd zou worden besteed aan onderzoek naar collega's die slechts lichte vergrijpen hebben gepleegd.' De commissaris wachtte weer even voordat hij zijn volgende service sloeg. 'Echter, na het incident met Lamont is de hoofdcommissaris niet langer bereid het probleem te negeren, en daarom heb ik jou aanbevolen.'

Deze volley kon William niet retourneren, en hij gaf de eerste game op.

'Als je besluit de job aan te nemen,' zei de Hawk, 'is dit je eerste opdracht.' Hij schoof een dossier over zijn bureau waarop VERTROUWELIJK stond.

William was zich er terdege van bewust dat dit weer een valstrik was en aarzelde een ogenblik, maar hij kon de verleiding niet weerstaan om het dossier te openen. Op de eerste pagina stond in vetgedrukte hoofdletters RECHERCHEUR-HOOFDAGENT J.R. SUMMERS gedrukt.

William was aan de beurt om te serveren.

'Ik zat samen met Jerry op Hendon,' zei William. 'Hij was een van de slimste jongens van onze lichte. Het verrast me niet dat hij het tot hoofdagent heeft geschopt. Hij werd getipt voor een vroege bevordering.'

'En met reden. Het eerste wat we moeten doen is een geloofwaardig excuus verzinnen voor waarom jij weer contact met hem opneemt, zodat

je zijn vertrouwen kunt winnen en kunt uitzoeken of een van de door een meerdere tegen hem geuite beschuldigingen overeind blijft.’

Voetfout.

‘Maar als hij weet dat ik bij corruptiebestrijding zit, zal hij me niet gauw als een lang verloren vriend begroeten.’

‘Wat alle anderen in dit gebouw betreft, werk jij nog steeds bij narcotica en bereid je je voor op Rashidi’s rechtszaak.’

Tweede service.

‘Niet bepaald de meest aantrekkelijke opdracht,’ opperde William, ‘je vrienden en collega’s bespioneren. Ik zou niets meer zijn dan een undercoverinformant.’

‘Zelf had ik het niet beter kunnen verwoorden,’ zei de Hawk. ‘Maar als het enig verschil maakt, hoofdagenten Adaja en Roycroft hebben zich al aangemeld, en ik laat het aan jou over om twee nieuwe agenten te selecteren om je team compleet te maken.’

Nul-vijftien.

‘Sir, u lijkt te vergeten dat Roycroft een oogje dichtkneep toen Lamont zichzelf na de inval van het Paard van Troje aan die zak vol geld hielp.’

‘Nee, dat deed ze niet. Hoofdagent Roycroft schreef een uitgebreid rapport, alleen voor mijn ogen bestemd. Een van de redenen waarom ik haar weer tot hoofdagent heb bevorderd,’ reageerde de Hawk.

Nul-dertig.

‘Dat had natuurlijk voor ieders ogen moeten zijn,’ zei William.

‘Niet zolang het mij hielp Lamont ervan te overtuigen om niet alleen het geld in te leveren, maar ook zijn ontslag in te dienen.’

Nul-veertig.

‘Voordat ik de knoop doorhak, zal ik uw aanbod eerst met Beth en mijn ouders moeten bespreken,’ zei William, en hij nam een drinkpauze.

‘Ik ben bang dat dat niet mogelijk is,’ zei de Hawk. ‘Als je deze uitermate gevoelige opdracht aanneemt, mag niemand buiten dit bureau ervan weten. Zelfs jouw familie moet geloven dat je nog steeds bij narcotica zit en je voorbereidt op het proces tegen Rashidi. Dat heeft in elk geval het voordeel dat het waar is, want tot en met de rechtszaak zul je beide banen tegelijk hebben.’

‘Kan het nog erger worden?’ vroeg William.

‘O, zeker,’ reageerde de Hawk. ‘Van de hoofdcipier in Pentonville heb ik vernomen dat Assem Rashidi deze ochtend een afspraak heeft met onze oude vriend raadsheer Booth Watson. Dus ik moet zeggen, rechercheur-inspecteur Warwick, dat wat misschien op een open en gesloten zaak had geleken nu aan een zijden draadje hangt.’

Het duurde even voordat William doorhad dat de commissaris zijn ace had geslagen. Hij pakte zijn ontslagbrief op en schoof hem terug in zijn zak.

‘Ik zie je over een paar dagen weer, Eddie,’ zei Miles Faulkner toen hij uit het ongemerkte busje stapte en begon aan het enige deel van zijn ontsnapping dat niet gerepeteerd was.

Voorzichtig liep hij het platgetreden pad naar het strand af. Na een kleine honderd meter zag hij de opgluoiende punt van een sigaret. Een vuurtoren die de ontsnapte vluchteling veilig weg van de rotsen gidste.

Een van top tot teen in het zwart geklede man kwam op hem afgelopen. Ze schudden elkaar de hand, maar zeiden geen woord.

De kapitein leidde zijn enige passagier over het zand naar een motorboot die in het ondiepe water dobberde. Eenmaal aan boord startte een bemanningslid de motor en stuurde hij hen naar het gereedliggende jacht.

Miles ontspande zich pas toen de kapitein het anker had gelicht en koers had gezet, en riep halleluja toen ze ruim buiten territoriale wateren waren. Hij wist dat als ze hem pakten, niet alleen zijn straf zou worden verdubbeld, maar hij ook geen tweede kans zou krijgen om te ontsnappen.

2

Raadsheer Booth Watson nam plaats tegenover zijn mogelijke cliënt, haalde een dik dossier uit zijn Gladstone-tas en legde het op de glazen tafel voor zich.

‘Mr Rashidi, ik heb uw zaak met grote belangstelling bestudeerd,’ begon hij, ‘en zou graag in het kort de aanklachten tegen u en uw mogelijke verdediging doornemen.’

Rashidi knikte en liet zijn blik naar de tegenover hem gezeten advocaat geen moment verslappen. Hij had nog niet besloten of hij B.W., zoals Faulkner hem noemde, in de arm nam of niet. Immers, er kon levenslang aan de beslissing hangen. Wat hij nodig had om de jury in te palmen was een kingcharlesspaniël gekruist met een rottweiler die de getuigen zou verscheuren. Was Booth Watson dat dier?

‘De aanklager zal trachten te bewijzen dat u een grootschalig drugs-imperium heeft geleid. Ze zullen u ervan beschuldigen enorme hoeveelheden heroïne, cocaïne en andere verboden middelen te hebben geïmporteerd en beweren dat u zo miljoenen ponden winst hebt gemaakt en dat u een crimineel netwerk van agenten, dealers en koeriers controleerde. Ik zal pleiten dat u niets meer was dan een onschuldige omstander die per ongeluk in het kruisvuur van de inval van de Londense politie terecht kwam, en dat niemand meer geschokt was dan u toen u hoorde waar het pand voor werd gebruikt.’

‘Kunt u de jury omkopen?’ vroeg Rashidi.

‘Niet in dit land,’ antwoordde Booth Watson resoluut.

‘En de rechter? Of kan die worden gechanteerd?’

‘Nee. Ik ben onlangs echter iets te weten gekomen over rechter Whittaker wat voor hem gênant en daarom voor ons nuttig zou kunnen zijn. Maar dat moet wel eerst gedubbelcheckt worden.’

‘Zoals?’ wilde Rashidi weten.

‘Dat wil ik niet onthullen, tenzij en als ik besluit of ik u wil vertegenwoordigen.’

Het was geen moment bij Rashidi opgekomen dat Booth Watson niet kon worden gekocht. Hij had altijd gedacht dat een advocaat niets meer was dan een straathoer: je onderhandelde alleen over de prijs.

‘Laten we onze beperkte tijd intussen besteden aan het in groter detail doornemen van de aanklachten en uw mogelijke verdediging.’

Twee uur later had Rashidi zijn besluit genomen. Booth Watsons forensisch oog voor detail en voor hoe je de wet kon buigen zonder dat je hem overtrad, had duidelijk gemaakt waarom Miles Faulkner hem zo hoog had zitten. Maar zou hij hem ook verdedigen als hij geen poot, laat staan een been had om op te staan?

‘Zoals u weet, heeft het Openbaar Ministerie uw zaak met potlood in de agenda gezet, vijftien september in de Old Bailey,’ zei Booth Watson.

‘Dan zal ik u met regelmaat moeten consulteren.’

‘Ik reken honderd pond per uur.’

‘Ik zal u een voorschot van tien mille betalen.’

‘Het proces kan enkele dagen, misschien wel weken duren. Alleen al de verfrissingen zullen aanzienlijk zijn.’

‘Dan maken we er twintigduizend van,’ zei Rashidi.

Zwijgend knikte Booth Watson instemmend. ‘Er is nog één ding dat u moet weten,’ zei hij. ‘De Staat zal worden vertegenwoordigd door raadsheer Sir Julian Warwick en zijn dochter Grace zal optreden als zijn junior advocaat.’

‘En zijn zoon zal ongetwijfeld nog steeds hopen te kunnen getuigen.’

‘Zo niet,’ zei Booth Watson vastberaden, ‘dan hebt u al verloren voordat het proces aanvangt.’

‘Dan zullen we hem uitstel van executie moeten verlenen, in elk geval tot nadat u hem hebt gesloopt in de getuigenbank.’

‘Misschien dat ik de zo toepasselijk genoemde koorknaap zelfs geen kruisverhoor zal afnemen. Ik wil dat de jury zich de niet-al-te-heilige ex-inspecteur Lamont herinnert, niet rechercheur-hoofdagent William Warwick,’ zei Booth Watson terwijl de deur openzwaaide en de agent van dienst zich bij hen voegde.

‘Nog vijf minuten, sir. U bent al over uw limiet heen.’

Booth Watson knikte. ‘Verder nog vragen, Mr Rashidi?’ vroeg hij nadat de deur weer was dichtgegaan.

‘Hebt u onlangs nog iets gehoord van Miles?’

‘Mr Faulkner is niet langer mijn cliënt.’ Na een lichte aarzeling voegde Booth Watson eraan toe: ‘Waarom vraagt u dat?’

‘Ik heb een zakelijk voorstel dat hem misschien wel zou aanstaan.’

‘Misschien kunt u mij informeren,’ zei Booth Watson, waarmee hij verklapte dat hij en Faulkner nog steeds contact hielden.

‘Na alle negatieve pers die volgde op mijn aanhouding zijn de aandelen in mijn bedrijf, Marcel and Neffe, ingestort. Ik heb iemand nodig die eenenvijftig procent van de aandelenportefeuille tegen de huidige koers koopt, want zolang ik vastzit, mag ik niet handelen op de beurs. Op de dag dat ik word vrijgelaten, zal ik hem er het dubbele voor betalen.’

‘Maar dat zou nog wel even kunnen duren.’

‘Ik betaal u het dubbele als u me vrij krijgt.’

Booth Watson knikte opnieuw, bewijzend dat hij inderdaad een hoer was, zij het een heel dure.

William kon de verleiding niet weerstaan om de reis terug naar Brixton per bus te maken. Alleen werd hij ditmaal niet vergezeld door veertig gewapende agenten die erop gebrand waren de grootste drugsbende in de hoofdstad kapot te maken, maar door een groep huisvrouwen op weg naar de winkels.

Tijdens de busrit tuurde hij naar een aantal herkenningspunten die hij zich herinnerde van operatie Paard van Troje, nog maar een dag ge-

leden. Maar deze bus stopte bij elke halte om passagiers erin en eruit te laten, en het bovendeck was niet omgebouwd tot een commandocentrum vanwaaruit de Hawk de grootste drugsinval in de geschiedenis van de Londense politie kon overzien.

Er kwamen twee hoge torenflats in zicht. Bij de volgende halte holde William de trap af en sprong hij van de bus om zijn collega, hoofdagent Jackie Roycroft, zittend in het bushokje aan te treffen. Deze keer geen goed geplaatste uitkijkposten die moesten voorkomen dat ze het gebouw betraden.

Bij het naderen van flat B passeerde een oude vrouw hen, een karretje beladen met zware tassen voor zich uit duwend. William had medelijden met haar, maar iets deed hem omdraaien en nog even goed kijken voordat hij doorliep naar het gebouw. Hij en hoofdagent Roycroft stapten de lift in – geen uitsmijter om hen de weg te blokkeren – en Jackie drukte op de knop voor de drieëntwintigste verdieping.

‘Het pand is al overhoopgehaald door de forensische recherche en ze hebben niks gevonden. Maar de Hawk vond dat wij nog eens wat beter moesten kijken voor het geval ze iets over het hoofd hebben gezien. Ze zijn bij het krieken van de dag vertrokken,’ vertelde Jackie hem.

‘‘Ik heb geen idee wanneer dat zou kunnen zijn,’’ sprak William op lijzige toon, ‘‘maar ik ben ervan overtuigd dat het zeer onaangenaam moet zijn.’’

‘Toe, vertel maar,’ zei Jackie.

‘Sir Harcourt Courtly tegen Lady Gay Spanker in *London Assurance*.’ William zag de wezenloze blik op Jackies gezicht en voegde eraan toe: ‘Dat is een toneelstuk van Boucicault.’

‘Dank je voor dat overtuigende bewijsstuk,’ zei Jackie terwijl ze vanuit de lift een gang in stapten waar een zware deur tegen de muur stond.

De klusjesman had geen moeite gedaan met de talloze sloten en gewoon de deur verwijderd, waardoor een grot was ontstaan. Aladdins grot?

‘Goed gedaan, Jim,’ zei William, en hij betrad een appartement dat in Mayfair niet zou hebben misstaan. Moderne, stijlvolle meubels sierden elke kamer, tapijten zo dik dat je erin wegzonk en overal aan de mu-

ren hingen hedendaagse schilderijen, waaronder Bridget Riley, David Hockney en Allen Jones. Rijkelijk verspreid door het appartement stond glasservies van Lalique, wat William herinnerde aan Rashidi's Franse opvoeding. Hij kon zich alleen maar afvragen hoe zo'n beschaafde man zo slecht geëindigd kon zijn.

Jackie begon de salon te doorzoeken, speurend naar een spoor van drugs, terwijl William zich richtte op de grote slaapkamer. Hij moest al snel accepteren dat de jongens van de forensische recherche hun werk grondig gedaan hadden, hoewel hij wel verbaasd was over het gebrek aan alledaagse voorwerpen die je zou verwachten te zien in een bewoonde flat: geen kam, geen haarborstel, geen zeep. Alleen een rek vol pakken van Savile Row en een stuk of tien handgemaakte overhemden van Pink in Jermyn Street, die eruitzagen alsof ze net terug van de stomerij waren. Niets wat Booth Watson niet moeiteloos kon wegwuiven als niet aan zijn cliënt toebehorend. Maar toen zag hij de initialen 'A.R.', geborduurd op een binnenzak van een van de pakken. Zou Booth Watson dat ook zo gemakkelijk kunnen wegwuiven? William vouwde het jasje netjes op en legde het in een bewijszak.

Het volgende waar hij zijn aandacht op richtte, stond op het nachtkastje; het was een foto in een sierlijk zilveren lijstje dat was gegraveerd met A en meer Bond Street leek dan Brixton. Hij pakte het op en keek eens goed naar de vrouw op de foto.

'Hebbes,' zei hij, en hij legde het lijstje van massief zilver in een andere bewijszak.

Nadat hij het telefoonnummer aan de andere kant van het bed had genoteerd, begon hij de schilderijen aan de muren aandachtig te bekijken. Duur, modern, maar geen bewijsmateriaal, tenzij zou blijken dat Rashidi ze had aangeschaft bij een gerenommeerde handelaar die graag als kroongetuige in de rechtszaal zou verschijnen om de naam van zijn klant te onthullen. Onwaarschijnlijk. Het zou immers niet in zijn belang zijn. De foto in het zilveren lijstje was nog steeds zijn beste gok.

Hij bleef even staan om een Warhol-schilderij van Marilyn Monroe te bewonderen, die de forensische recherche op de vloer had gezet om een ongeopende kluis te onthullen. Hij ging onmiddellijk op zoek naar

klusjesman Jim, die een bos sleutels tevoorschijn haalde die Fagin zou hebben geïmponeerd. Binnen enkele minuten was de kluis ontgrendeld. William trok de deur open en zag dat de kast leeg was.

‘Verdomme, man. Hij moet ons hebben zien aankomen.’ Plotseling schoot hem de vrouw met haar zwaarbeladen karretje te binnen, die hen op straat was gepasseerd. Iets aan haar had niet geklopt, wist hij, en opeens herinnerde hij het zich weer. Alles had er normaal uitgezien, behalve de schoenen. De nieuwste sportschoenen van Nike.

‘Verdomme,’ zei hij weer terwijl Jackie in de deuropening verscheen.

‘Heb je iets gevonden wat de moeite waard is?’ vroeg ze. ‘Ik niet namelijk.’

Met een zwierig gebaar hield William de plastic zak met het bewijsstuk, de foto in het zilveren lijstje, omhoog.

‘*Game, set and match,*’ zei Jackie in een spottend saluut aan haar baas.

‘Game, ja, mee eens,’ zei William, ‘misschien zelfs de set, maar zolang Booth Watson nog Rashidi’s verdediging voert in de Old Bailey is de einduitslag nog steeds onbeslist.’

Niemand was bereid om aan zijn tafel plaats te nemen totdat ze ervan overtuigd waren dat hij niet terug ging komen.

Toen Rashidi op de derde ochtend na Faulkners ontsnapping voor het ontbijt naar de kantine afdaalde, nam hij zijn plaats aan het hoofd van de lege tafel in en nodigde hij twee van zijn maten, de Tulp en Ross, uit om bij hem te komen zitten.

‘Miles zal inmiddels wel het land uit zijn,’ zei Rashidi terwijl een gevangenvaarder een bord eieren met spek voor zijn neus zette. Hij was de enige gedetineerde wiens bacon geen zwoerd had. Een andere cipier overhandigde hem de *Financial Times*. Het gevangenispersonnel had vlug geaccepteerd dat de oude koning vertrokken was en dat er nu een nieuwe vorst op de troon zat. De hovelingen waren niet verontrust. De nieuwe koning was de natuurlijke opvolger van Faulkner en, belangrijker, hij zou ervoor zorgen dat hun extraatjes gegarandeerd waren.

Rashidi speurde de beursnoteringen af en fronste. Marcel and Neffe

was in één nacht tien pence gezakt, waardoor zijn bedrijf kwetsbaar was geworden voor een overnamebod. Hij kon er niets aan doen, ook al bevond hij zich op slechts een paar kilometer afstand van de aandelenbeurs.

‘Geen goed nieuws, baas?’ vroeg de Tulp terwijl hij een worstje aan zijn vork prikte en in zijn mond stopte.

‘Iemand probeert me op de fles te laten gaan,’ zei Rashidi. ‘Maar mijn advocaat heeft alles onder controle.’

Marlboro Man knikte. Hij sprak zelden, stelde alleen zo nu en dan een vraag. Te veel vragen zou Rashidi argwanend maken, had de Hawk zijn undercoveragent gewaarschuwd. Alleen luisteren, dan verzamel je meer dan voldoende bewijs om zeker te stellen dat ze hem niet op al te korte termijn vrijlaten.

‘Nog nieuws over het bevoorradingsprobleem?’ vroeg Rashidi.

‘Onder controle,’ verzekerde de Tulp hem. ‘We verdienen wekelijks net iets meer dan een mille.’

‘En Boyle? Die lijkt nog altijd al zijn oude klanten te bevoorraden, waarmee hij onze winst inpikt.’

‘Niet langer een probleem, baas. Hij wordt overgebracht naar een ba-
jes op het eiland Wight.’

‘Hoe is je dat gelukt?’

‘De verantwoordelijke man voor overplaatsingen loopt een paar maanden achter met zijn hypotheekaflossingen,’ zei de Tulp zonder nadere uitleg.

‘Laten we die dan voor de komende maand vooruitbetalen,’ zei Rashidi. ‘Want Boyle is niet de enige gedetineerde die ik overgeplaatst wil hebben, en het is minder riskant dan het alternatief. En jij, Ross? Wanneer ga jij ons verlaten?’

‘Ergens volgende week vertrek ik naar Ford Open, baas. Tenzij u wilt dat ik blijf zitten?’

‘Nee, ik wil je weer zo snel mogelijk op straat hebben. Buiten ben je veel nuttiger voor me.’